

der den Gang afsluttede Traktaten. Jeg gør kun opmærksom paa, at Traktaten jo er et hollandsk Forslag. Saa vidt mig bekendt, fremkom Forslaget oprindeligt paa Initiativ af den hollandske Regering, og det var altsaa den hollandske Regering, som havde Æren af første Gang at fremkomme med et saa vidt Forslag til en Voldgiftstraktat. Danmark har Æren af først at være gaaet ind derpaa; naar jeg kommer med den Bemærkning, er det altsaa ikke, fordi jeg vil forringe den Fortjeneste, vi have der.

Det ærede Medlem for Kalundborg bemærkede ogsaa, at han ikke mente, at den Slags Traktater som den franske og den engelske havde nogen som helst Betydning. Jeg tror, der var flere Talere, som sagde, at man egentlig helst burde lade være at afslutte den Slags Traktater, og at vort Land vilde staa heldigere overfor de paagældende Lande, hvis vi ikke havde afsluttet dem. Det er en Sag, som der kan siges og diskuteres meget om, og som det vil være mig ganske umuligt at begrunde i dette Øjeblik, men jeg fastholder en ganske anden Mening, jeg tror, det har været heldigt, at vi have afsluttet Voldgiftstraktater med de to Lande, og jeg tror det, fordi jeg overhovedet tror, at Voldgiftstraktater, selv om de ere af mindre god Kvalitet, dog ere det første Skridt paa en god Bane, og jeg tror, vi vilde have gjort galt i ikke at træde dette første Skridt paa den gode Vej. Jeg har derfor ikke villet undlade at følge et Eksempel, som flere andre Stater i lignende Stilling som den, vi ere i, have givet mig, idet for Eksempel Holland, Sverige og Norge have afsluttet Traktater med Frankrig, og Holland, Tyskland, Sverige, Norge og Portugal have afsluttet Traktater med England, og jeg har ment, at Danmark saa ogsaa uden Fare kunde gøre det, idet jeg mener, at det kun kan blive os til Gavn, at vi have vist vor gode Villie til overhovedet at slaa ind paa den Bane. Jeg tror ogsaa, man kan sige, at Voldgiftstraktaten mellem England og Frankrig dog ikke har været en betydningsløs Traktat for de to Stater, idet Afslutningen af denne Traktat var den første Tiltærmelse mellem Frankrig og England, det første Skridt til den forsonlige Stemning, der nu er indtraadt mellem de to Stater.

Det ærede Medlem bemærkede ogsaa, at Voldgiftstraktater ikke behøvede at blive forelagte i Tingene, idet Kongen og Regeringen ifølge Grundloven havde Lov

til paa egen Haand at slutte Traktater med fremmede Lande. Der kunde nu maaske være nogen Tvivl om, hvorvidt en saadan Traktat behøvede at forelægges Tingene, og der er jo ogsaa flere konstitutionelle Lande, i hvilke det ikke er Skik, at det gøres. Men naar Regeringen alligevel har gjort det, har den gjort det, for det første fordi den finder det rigtigt i alle Tilfælde, hvor der kan være Tvivl, da at vælge den Vej at henvende sig til Tingene. Dernæst staar der i Grundloven, at Kongen har Lov til at afslutte Traktater, naar der ikke forandres noget i de bestaaende statsretlige Forhold. Jeg tror godt, det kan siges, at ved Voldgiftstraktater forandres der noget ved de bestaaende statsretlige Forhold, idet en Stat kan blive dømt til at betale Pengebøder ved en saadan Voldgiftskendelse. Jeg tror derfor, Regeringen har handlet fuldstændigt rigtigt og korrekt i at gøre det til Praksis, at Voldgiftstraktater altid forelægges Tingene.

Naar det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) sagde, at det vilde have været bedre for senere Traktater, om der ikke var blevet afsluttet Traktater som den med Frankrig og England, maa jeg dog bemærke, at den italienske Traktat er af senere Dato end disse to, og at heldigvis har Afslutningen af disse to Traktater ikke virket skadelig paa den italienske Traktat.

Sveistrup: Denne Sag er jo i sig selv saa betydningsfuld, at det ikke kan undre, at den har givet Anledning til en ret omfattende Forhandling. Selv om jeg ikke paa alle Punkter vil optage en Forhandling med de foregaaende Talere om de Spørgsmaal, der ere bragte frem, ønsker jeg dog at knytte nogle Ord til, hvad der fra forskellige Sider er fremkommet. For det første maa jeg da med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt det er af Betydning, at den dansk-italienske Traktat ikke er en aaben Traktat, saaledes som den dansk-nederlandske, paa det bestemteste fastholde den Mening, jeg udtalte i mit første Foredrag, at vel har det ingen umiddelbar Betydning med Hensyn til at konstatere vor Stilling til Fredstanken og Retstanken, men det har en meget stor Betydning med Hensyn til at konstatere den europæiske Stormagt, Italiens, Forhold til Fredstanken og Retstanken. Det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) sagde, at disse Traktater havde jo den Ejendommelighed, at jo nærmere de to kontraherende